

Oral History Kosovo

Sagovornica: Bila sam u depresiji nakon što sam rodila sina, dakle kad je moj sin napunio šest meseci, nakon što je napunio šest meseci, u porodici mog muža bilo je dve smrti. Njegova baka koja je živela sa nama u kući i njegov stric. Dakle, umrli su u roku od nedelju dana, a moj sin je bio mali, pa jedna po jedna smrt, a ja sam kao nevesta bila užasnuta, nikad nisam tako nešto doživela, znate, nikada nisam videla smrtni slučaj u porodici.

Bila sam uplašena i kada se desila druga smrt, ljudi su pričali tužne priče, događaje, i ja sam pala u depresiji. Bila sam veoma depresivna, išla sam kod doktora, psihologa, svuda. Dojila sam sina, rekli su mi: “Prestani da dojiš dete”. Ali nekako nikada nisam pristala da uzmem terapiju. Kada su mi dali terapiju, pokušala sam da je koristim. Uzela sam prvu tabletu i tri dana sam imala glavobolju, nisam mogla da ustanem iz kreveta. Rekla sam neću to da uzimam.

Imala sam glavobolju nakon što sam uzela samo jednu tabletu. Rekla sam: “Ne, potrudiću se svom svojom snagom da ovo prođem”. Jedino što mi je davalo snagu bio je moj sin. Dakle, kad sam bila u najnižoj fazi, svaki put kad se setim postanem emotivna, kada sam bila u najnižoj fazi, u trenutku kada sam ga držala, dao mi je snagu (drhti joj glas). Toliko snage, da ne znam, rekla sam da ću živeti samo za njega. Uvek sam se plašila da ću sutradan umreti (plače), neću biti živa. I osećala sam se nelagodno, uznemireno, ne mogu da objasnim kako sam se osećala.

Tako sam se osećala oko šest meseci. Mesec dana sam bila u kući svoje majke, nisam mogla da odem kod muža, jer u trenutku kad sam ušla u tu kuću mislila sam da ću poludeti. Ostala sam sa sinom mesec dana kod majke, zato sam tako bliska s njim i žao mi ga je zbog svega, jer u trenucima kada mi je to bilo najpotrebnije, on mi je davao snagu.

Brinem se o njemu i danas, a ponekad pomislim zato što sam ga hranila mlekom kada sam bila depresivna, možda mi je i sin... mislim, dojila sam ga, i sin mi je uvek kao uznemiren kao... nekako još uvek ima taj osećaj, on nije neko dete, veoma je tih, ali se svega plaši. Dakle, kada mi je deda umro pre dve godine, i moj sin je bio u nekoj takvoj situaciji, ali bio je dete, nije mogao to tačno da objasni. Možda se i on uplašio jer ga nije video ni ništa, ja sam tu došla posle tri dana, tražio je mog dedu jer ga je mnogo voleo.

Bio je u prvom razredu, ali je neke stvari manje-više razumeo, a noću bi se probudio i rekao: “Mama, hoćeš li ti umreti kao deka?” Tako je zvao mog dedu. Rekla sam: “Ne dušo, ne, ljudi umiru kad ostare”. Moj muž je radio, poslali su ga na obuku o borovnicama u Nemačku, a ja sam u to vreme nedelju dana bila kod majke. Kad se vratio iz škole, rekao je: “Mama, želim da kupim igračku, želim da kupim

igračku”. Znaš, plakao je. Rekla sam mu: “Hajde da izađemo i kupimo”. U trenutku kad sam izašla van kapije, bili smo samo nas dvoje.

Rekla sam mu: “Ljone, jesi li stvarno hteo da kupiš igračku, ili si hteo da izađeš?” “Mama, samo sam hteo da izađem iz kuće jer mi se plače, hoćeš li ti umreti?” Dakle, imao je to u glavi sve vreme. Oboje smo plakali, kad bismo se vratili, on se igrao igračkom, a ja bih i dalje plakala. Ovde me je bolelo, neka vrsta bola, i pomislila sam: “Ako ja umrem, šta bi on uradio?” Znao, toliko sam i ja bila uplašena, da svako jutro kad bih se probudila dodirivala sam sebe, jesam li živa, jesam li mrtva?

Sve dok jedne noći nisam sanjala, to je možda Božji znak (smeje se), sanjala sam da sam letela, letela sam i pala u rupu i držala sam sina, a anđeli su rekli: “Moramo te uzeti”. A ja sam rekla: “Nemojte, moj sin će poludeti, neće moći da živi, poludeće bez mene”. Zatim je drugi anđeo rekao: “Ostavi je jer njeno dete to ne može da podnese”. I otišli su i ja sam se tada probudila, od tog trenutka taj strah je nestao. Možda mi je Bog poslao znak da se udaljim od ove loše navike. Ali to su bila dva najteža perioda, jer ljudi mogu sve da podnesu, ali depresija je teška.